

Ružovozlaté lúče svitania každé ráno prebúdzajú malebný ostrov Cyprus na východe Stredozemného mora. Rozjasnia všetky jeho farby a vône, oživia dávne spomienky na deň, keď naň z vln vystúpila z morskej peny zrodená bohyňa Afrodita. Na brehu ju už čakali pôvabné Charitky: skvostná Aglaia, utešená Eufrosyna a prekvitajúca Thaleia. Vyzerali ako bezstarostné rozšantené dievčiny, no boli to úctyhodné bohyne, ktoré sa starali o to, aby na svete nechýbala družnosť a radosť, všemožne spríjemňovali život nesmrteľným bohom aj smrteľným ľuďom.

I teraz ladným krokom priam pritancovali na miesto, kde si morské vlny líhali na biely piesok. Rozradostnené a usmiate obstali Afroditu. Zahalili ju do belostného rúcha jemného ako hmla, vlnité vlasy jej zaplietli okolo hlavy a zastokli do nich drahocenný diadém, na nohy obuli zlaté sandále, ramená potrelí vzácnymi voňavými olejmi a šaty prepásali zázračným opaskom.

Charitky boli pôvabné, no Afroditina oslnivá krása ich celkom zatienila. Kam Afrodita stúpila, tam zrazu rástli kvety a hebká tráva. Kam sa Afrodita pozrela, odtiaľ sa ozval ľúbezný spev vtákov. Charitky sa hlboko poklonili mocnej bohyni, šťastné, že jej môžu slúžiť.

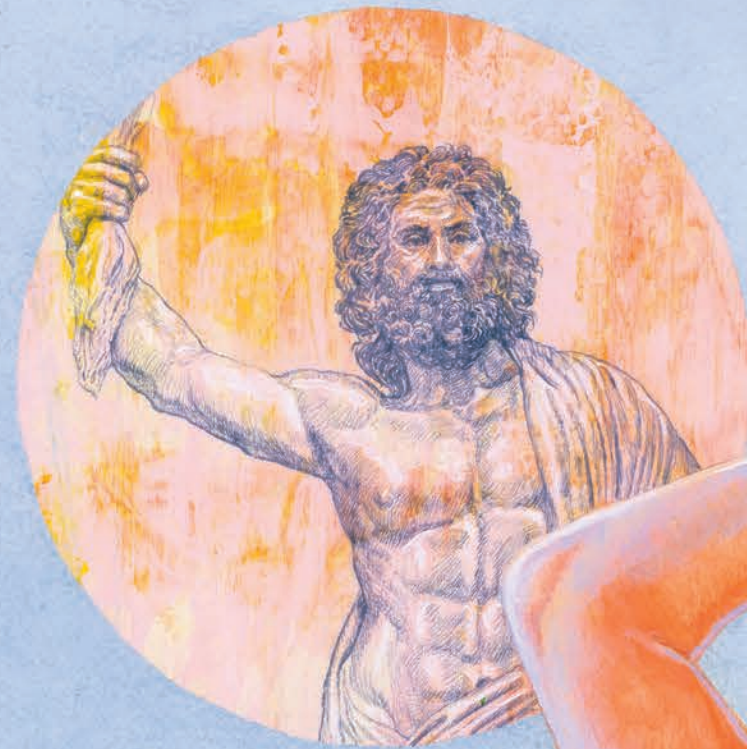
Potom Aglaia zamávala vyšívanou šatkou a Eufrosyna zatrúbila na zvučnej mušli. V okamihu sa pri nich zjavil zlatý voz s krdľom bielych holubíc sťa okrídleným záprahom. Thaleia doň Afroditu usadila a voz sa vzniesol k oblohe.

Vo vzdušnom paláci na nebotyčnom Olympe privítali Afroditu bohovia. Najmocnejší Zeus pokynul, aby si prisadla na zlatý stolec a sám jej s vlúdnym úsmevom podal čašu ambrózie. Svojím čarom si v okamihu všetkých podmanila. Na Olymp prišla vládkyňa srdc, bohyňa lásky a krásy.

Afrodita nikdy nezabudla na rodný ostrov a Cyperčania ju vebili najviac zo všetkých bohov. Stavali jej veľkolepé svätyne a oltáre v nich nikdy neboli prázdne. Do neba stúpala dym z voňavých bylín a nemenej omamný spev cyperských mužov i žien.

Prišiel čas, keď na kráľovský trón na ostrove Cyprus zasadol kráľ menom Pygmalión. Bol ešte mladý, no črty tváre mal prísne, postavu územčistú, ramená široké a ruky mocné, stvrdnuté od práce s kladivom a dlátom. Vyzeral tak trochu ako pozemský Hefaistos, boh remesiel a umení, ktorý mal po celom svete dymiace kovárske dielne a zhotovoval v nich krásne, užitočné i podivuhodné veci. Hefaistos bol kováč, Pygmalión kamenár. S potešením tesal oltáre, stĺpy a sochy, akým nebolo páru.

No v prvom rade bol vládcom. Spravoval svoju krajinu spravodlivo a múdro, ctil bohov a chránil svoj ľud pred vojnami a hladom.

Máloktorý panovník bol taký vážený a obľúbený ako Pygmalión, a predsa v majestátnom paláci žil sám.

„Mal by si sa oženiť, vznešený vládca,“ opatrne mu navrhovali radcovia. „Vyber si kráľovnú, ktorá tebe i krajine daruje následníka trónu.“